

Alvara
en de Stijd der Magie

Emma's books

Eerste exemplaar © 2024 Emma Van Damme

Cover © Emma Van Damme

Auteursfoto © Emma Van Damme

ISBN: 9789465123714

Afdruk: Brave New Books

Emma's books

emmasbooks.be

Elke uitgave van geschriften, muzikale composities, tekeningen, schilderijen of andere producties, geheel of gedeeltelijk gedrukt of gegraveerd, in strijd met de wet- en regelgeving met betrekking tot het eigendom van de auteur, is namaak en elke namaak is een misdrijf.

Alvara

Emma Van Damme

Voor iedereen die wil weten wie hij of zij is

Hoofdstuk I

De betovering van herinneringen

18 jaar geleden...

"Alvara! Bedtijd, schat."

"Maar ik wil nog niet slapen, mama!"

"Alvara, schat, het is laat. Zie je? De maan is al op."

Het kleine meisje rende naar het grote raam om naar de prachtige opkomende maan te kijken. "Het is allemaal zo..."

Toen haar moeder naast haar kwam staan, glimlachte ze.

"... magisch," ging haar moeder verder.

Ze glimlachte weer toen ze naar haar opkeek.

"Wat dacht je van een verhaaltje?" Ze aanbad haar kleine meisje.

Alvara stemde in en begon door haar kamer te dansen.

"Goed dan, één verhaaltje en dan gaan we naar bed, deal?"

De kleine prinses knikte.

"Er was eens een klein meisje, net zo klein als jij nu bent! En ze had het meest perfecte leven! Ze had alles wat ze maar wenste, een mooi huis, een zorgzame familie en magie!"

"Magie?" Het kleine meisje hijgde.

"Ja, magie! Ze kon bloemen tussen rotsen laten verschijnen, het water laten dansen en met de bomen praten," zei ze terwijl ze de prinses optilde.

Samen liepen ze terug naar het raam.

"Maar er was één ding waar dat meisje meer naar verlangde dan alle magie die ze kon vinden: ze wilde een eigen familie. Dus op een dag ontmoette ze in het bos een knappe prins en ze werden verliefd. Samen kregen ze het mooiste meisje ..."

Alvara giechelde heel zachtjes terwijl ze in slaap viel. Nooit hoorde ze het einde van het verhaal.

Nu...

"Alvara gaat het?" Hoorde ik Elita bezorgd zeggen.

Ik probeerde mijn tranen in te houden. "Ik weet het..." mompelde ik.

"Wat weet je?" vroeg ze terwijl ze haar hand op mijn schouder legde.

"Het einde van haar verhaal."

Elita had geen idee waar ik het over had. Maar ik herinnerde me het verhaal van mijn moeder goed. Ik was nog maar een klein kind, maar ik koesterde elk moment dat ik met haar had. Misschien herinnerde ik me daarom opeens precies dat moment. Ik had me niet meer zo dicht bij haar gevoeld sinds ze overleden was. Ik wist dat ik dit zwaard wilde hebben, maar het betekende zoveel meer. Mijn moeder zou weer dicht bij me zijn. Net zo dichtbij als die avond bij het raam toen ze me haar verhaal vertelde.

Elita durfde er niet naar te vragen.

Maar ik hoorde een schreeuwend geluid buiten de grot voordat ik het haar kon vertellen.

"De draken! We moeten opschieten!" zei Elita met een vleugje paniek in haar stem.

Ik veegde mijn tranen weg met het uiteinde van mijn mouw en ging zitten.

"Alvara, klaar voor je magie?"

Na al die tijd, al die dagen lopen en nachten dromen, was het eindelijk zover. Het moment waarop ik zou worden herenigd met de ziel van mijn moeder.

Nou ja, gedeeltelijk in ieder geval, ik zou me weer verbinden met wat al van mij was.

"Snel! Geef me de spreuk!" commandeerde Elita.

Ik was in de war. "Welke spreuk?"

"Alvara, geen tijd! Wat is de overdrachtsspreuk!"

Ik herinnerde me de spreuk in de brief van mijn moeder. "Oh nee ..."

Elita's paniek steeg en ze begon om me heen te lopen. "Vertel me alsjeblieft *niet* dat je ze niet hebt?"

Ze stopte met lopen en staarde me aan met een blik die een heel leger zou kunnen doden.

"Ik weet precies waar ze is..."

Elita wreef over haar voorhoofd en begon weer rond te dwalen. "Je weet precies waar ze is ..." herhaalde ze.

Ik knikte. "Ja, nou, ik weet waar ik ze laatst gelaten heb." Ik herinnerde me dat de brief op mijn kussen lag, samen met het briefje dat ik aan mijn vader had geschreven. Misschien had hij het ergens anders neergelegd.

"Oké, omdat we niet zeker weten waar ze is, maar jij je herinnert waar de spreuk voor het laatst was, kan ik proberen in je geheugen te kijken."

Ik was verbaasd. "Kan je dat?" riep ik lachend.

"Ja, dat kan ik, maar het is een hele moeilijke en gevaarlijke spreuk en ik heb het maar één keer gedaan."

Het was onze enige optie en ik stemde ermee in om de spreuk samen met haar uit te spreken. Ze plaatste haar vingertoppen op mijn hoofd tussen mijn haarwortels. "Dit kan een beetje prikken," zei ze, bang voor wat er zou kunnen komen. Dat had ze niet eerder gezegd! Maar ik kon er niet tegenin gaan, want ze was met de spreuk begonnen.

Een golf van pijnlijke magie vloog door mijn hersenen als een pijl door een roos. Elita's ogen schitterden met wit licht alsof ze bezeten was door een soort demon.

Ze bleef maar praten in die vreemde taal die ik haar eerder had horen gebruiken. De spreuk was geen pretje en ik kon het nauwelijks aan. Het voelde alsof mijn hoofd herhaaldelijk op een rots werd geslagen. Ik stond bijna op het punt om het bewustzijn te verliezen toen Elita eindelijk iets zei wat ik begreep.

"Alvara, kan je je het moment herinneren dat je de spreuk voor het laatst zag?" riep ze, nog steeds bezeten.

"Ik denk het wel," kreunde ik van de pijn. Ik probeerde te denken aan het lezen van de brief. Aan het moment dat ik ontdekte dat mijn moeder een heks was.

Elita herhaalde wat ze in mijn hoofd had gelezen. "Zodra je het zwaard aanraakt, zeg je ... Ik heb het!"

Ze bevrijdde me van de martelende betovering.

"Eindelijk!" Ik kon het nauwelijks uitbrengen. "Weet je zeker dat je de spreuk hebt?" Vroeg ik haar zodra ik weer op adem was gekomen.

"Ik weet het zeker."

Ze ging naast me zitten en vroeg om het zwaard. Ik gaf haar het glanzende wapen dat ooit van mijn liefste moeder was geweest.

"Wees voorzichtig," zei ik buiten adem.

"Maak je geen zorgen, dat doe ik."

Na al die nachten wandelen, na al die dagen waarin ik me afvroeg hoe het zou zijn, na al die jaren zonder te

hebben geleefd, was het eindelijk tijd om mij te herstellen met mijn magie en die van mijn moeder.

"Alvara, ben je klaar?" Vroeg Elita met de vriendelijkst denkbare stem.

Ik wachtte even voordat ik sprak. "Ik ben ... Ik weet het niet," kwam er uiteindelijk uit. "Het is gewoon, ik heb gedroomd van dit moment sinds mijn moeder stierf. Om herenigd te worden met een deel van haar. Ik heb ervan gedroomd om haar ziel weer te kunnen voelen. Maar wat als..." Ik stopte even. "... wat als ik het niet aankan? Wat als ik niet voorbestemd ben om een heks te zijn?"

Ik liet mijn hoofd vallen zodra ik het zwaard hoorde vallen. Voor ik het wist, omhelsde Elita me. Net wat ik nodig had.

"Jij bent genoeg, oké!" fluisterde ze.

Opnieuw veegde ik mijn tranen weg terwijl ze langzaam de omhelzing verbrak. Ze tilde het zwaard weer op en overhandigde het aan mij.

"Zodra je het handvat van het zwaard weer aanraakt, zeg je de woorden samen met mij. Je zult weten wat je moet zeggen."

Ik glimlachte en net voordat ik naar het zwaard wilde grijpen, stopte ik een laatste keer.

"Voor ik het vergeet," zei ik terwijl ik het handvat van het zwaard pakte, "het einde van het verhaal was: "en ze leefden nog lang en gelukkig."

Hoofdstuk II

De herenigde zielen

"Klaar?" Elita controleerde.

Ik knikte. "Ja, ik ben er klaar voor!"

Ik had mijn twijfels, ik zal niet liegen, maar op dat moment zag ik dat dit alles was wat ik ooit had gewild. Alles waar ik op had gewacht.

Elita stond voor me met het zwaard in haar handen alsof het van glas was.

"Nou, dan weet je wat je moet doen," zei ze.

Ik wist het inderdaad. Op de een of andere manier kwamen de woorden bij me op en ik wist heel goed wat ik moest zeggen en doen. Ik reikte naar het zwaard en ik wist dat alles goed voelde. Toen mijn vingertoppen het zilveren kunstwerk van het zwaard aanraakten, sprak ik mijn allereerste spreuk uit.

"ТЯСМКХЯ СЯ КСЕСЕ СМСУ КХ!"

Ik sprak die woorden en toen de laatste letter over mijn lippen vloog, verliet het zwaard Elita's handen. Het rees op en begon een ongelooflijk mooi gouden licht te schijnen. Behalve de edelsteen in het midden. De steen zelf schitterde met prachtig paars licht. Toen werd de gloed zo fel dat ik bijna niets meer kon zien. De wind begon harder te waaien dan ik ooit had geweten.

"Elita?" Probeerde ik. Maar niets.

Geen geluid.

Geen zicht.

Geen Elita.

Alles om me heen werd wit. Ik had niet langer het gevoel dat ik in een grot boven op een berg stond. Ik vergat zelfs even de draken. Alles was gewoon wit. Wit licht. Behalve de kleine paarse edelsteen. Toen merkte ik dat het zwaard naar me toe kwam. Of dat ik naar het zwaard toe ging. Op dat moment had ik geen idee waar ik was of wat er gebeurde. Ik hoorde gefluister. Een bekende stem.

"Raak het kristal aan," zei de stem.

Zonder na te denken deed ik wat de stem me opdroeg en pakte de edelsteen. Ik sloot mijn ogen terwijl ik naast het zwaard vloog. Ik strekte mijn hand uit en op het moment dat ik mijn vinger ertegenaan drukte, voelde ik een schok.

Een golf van magie stroomde door mijn aderen, door mijn bloedbaan. In elke cel van mijn lichaam had ik het gevoel dat ik zou exploderen van helderheid.

Toen ik mijn ogen opende, zag ik de eigenaar van die stem.

Zij!

"Moeder!" riep ik uit.

Daar was ze. Zwevend, net als ik, in de witheid van het licht.

"Mijn liefste Alvara! Je hebt me gevonden."

Ik wist niet wanneer ik begon te huilen en of ik ooit gestopt was sinds we de beschermingsbetovering verbroken hadden. Ik wist niet wat ik moest doen of zeggen. Er waren miljoenen dingen die ik haar wilde vertellen. Al mijn avonturen, alle boeken die ik had gelezen, het ontmoeten van haar coven, maar vooral hoeveel ik haar had gemist.

Ik vloog naar haar toe en toen ik eenmaal bij haar was, gaf ik haar de grootste knuffel. Ik wilde haar nooit meer loslaten. Nooit.

"Hoe ben je hier nu?" Vroeg ik, nog steeds in tranen.

Ze legde haar handen op mijn wangen en veegde een vallende traan weg. Ze gaf me de breedste glimlach.

"Ik ben hier vanwege jou. Ik ben hier omdat jij me hebt bevrijd van het zwaard waarin ik een deel van mijn ziel had verstopt. Dankzij jou kan ik nu in vrede rusten."

Toen realiseerde ik me dat ze er niet echt was. Deze hallucinatie was op de een of andere manier het werk van magie. Ik realiseerde me dat ik haar niet mee terug kon nemen en de rest van mijn leven met haar kon doorbrengen.

Ik realiseerde me dat ik haar moest laten gaan.

"Alvara, het is goed. Ik ben gelukkig," zei ze omdat ze mijn realisatie voelde. "Ik wil dat je me twee dingen belooft. Kan je dat?"

Ik knikte, niet in staat om te spreken.

"Ten eerste, beloof me dat je me niet probeert terug te brengen."

Ik was geschokt. Niet over het feit dat ze niet terug wilde komen, maar dat ik mensen kon terugbrengen uit de dood.

"Wacht, kan ik dat doen?"

"Ja, mijn liefste. Het is een moeilijke spreuk en alleen de machtigste heksen kunnen die uitvoeren. Maar beloof me dat je niet zult proberen me terug te brengen."

Met pijn in mijn hart stemde ik in met haar wens.

"En mijn tweede wens is dat je me belooft om nooit te stoppen in jezelf te geloven. Ik heb je nooit zien opgroeien, maar als ik je hier voor me zie, zie ik wat een

sterke, mooie vrouw je bent geworden! Beloof me dat je nooit ophoudt te geloven in wat je waard bent. In wie je bent."

Toen ik zag haar vervagen, schreeuwde ik in paniek: "Maar wie ben ik?"

Ze verdween bijna in de witte lucht. Het laatste wat ze zei was: "Daar kom je snel genoeg achter. Dat beloof ik je. Vaarwel, mijn liefste. Ik hou van je... zo veel!"

En zo verdween ze in de wind. Een luid zoemend geluid galmde door mijn hersenen als een zoemende bij door een bloemenveld.

Ik werd wakker. Geen teken van wit licht, geen teken van wind en geen teken van Moeder. Alleen een heel wazige Elita.

"Alvara?"

Ik voelde hoe ze aan mijn schouders schudde. Ik hoorde haar stem, maar kon niet precies verstaan wat ze zei. Ik wilde spreken, maar ik wist niet hoe. Ik opende mijn ogen als teken dat ik nog leefde.

Het duurde even voordat ik weer gewend was aan het leven. Het voelde eigenlijk alsof ik een tijdje dood was geweest en weer terug was gekomen.

Het voelde vreemd om terug te zijn. Het was alsof ik mijn moeder vond en haar weer kwijtraakte.

Na een paar minuten begon mijn zicht zich te herstellen. Gelukkig verdween het zoemende geluid ook. Ik begon mijn omgeving weer op te merken, de kleine steentjes onder mijn benen, de wind in de grot die weer zachter blies dan eerst.

"Ik heb haar gezien," waren de eerste woorden die ik zei.

"Hé, je leeft nog! Mooi," zei Elita opgelucht.

"Ik heb haar gezien," herhaalde ik.

"Wie?" vroeg Elita.

"Haar."

Ik wees naar het zwaard dat op de grond was gevallen.

"Heb je je moeder gezien?"

Ik knikte.

"Wat zei ze?"

Het duurde even voordat ik de kracht vond om weer te praten. En wat zei ze? Ik probeerde me het gesprek te herinneren dat ik had gehad met de ziel van mijn lang verloren moeder. Toen wist ik het. "Dat ik er snel achter zou komen wie ik ben."

Hoofdstuk III

De drakenaanval

Veel tijd om te rusten had ik niet, want het geschreeuw van buiten werd alleen maar luider en luider.

"Denk je dat je kunt lopen?" vroeg Elita op haastige toon.

"Mm," mompelde ik, terwijl ik mezelf probeerde op te tillen.

Voordat ik goed en wel stond, begon de wind de grot weer te vullen. Stof vloog in het rond en ik kroop om het zwaard op te rapen, maar Elita was me een stap voor.

Sneller dan snel stopte ze het in een schede die ze had laten verschijnen. Het deed me beseffen dat ik dat nu ook kon. Ook al wist ik niet precies hoe, ik wist dat ik het kon. Het viel me ook op dat ik geen verandering

voelde. Natuurlijk voelde ik me anders, alsof er miljoenen sterren door mijn aderen zwommen, maar ik had niet het gevoel dat ik gaven had. Net als in Elita's verhaal.

Toen Aiden zijn krachten kreeg, wist hij het meteen, maar bij Elita duurde het even voordat ze erachter was.

Dat zou betekenen dat ik mijn beide krachten moest ontdekken.

Ik wist niet wanneer ik begon weg te dwalen, maar ik wist wel wanneer ik stopte. Precies toen het geluid zo erg werd dat ik mijn kop in het zand wilde steken. Het soort dat je voelt in elke cel van je lichaam.

Het geluid van een boze draak.

Plotseling zag ik een schaduw. Dezelfde schaduw die ik zag in die ene droom toen ik nog in het kasteel was, de dag dat ik de brief van mijn moeder kreeg.

"De draken," fluisterde ik hijgend, "ze zijn hier!"

Toen ik die woorden zei, werd de schaduw een draak. Een wezen van schubben en blauw vuur.

Het was tijd voor actie, tijd voor het plan.

"Elita, dit zou een goed moment zijn om te rennen, vind je niet?" sprak ik.

"Daar ben ik het mee eens," antwoordde ze. Elita keek goed naar de draak, en ik ook.

Het was eigenlijk een heel mooi wezen, als je goed genoeg keek. Hij was niet zo groot als de Feniks, maar verre van klein. Zijn vleugels waren zo breed als een roeiboot en zijn staart was misschien nog wel langer.

Zwarte schubben schitterden blauw in de weerkaatsing van de maan. Ik probeerde wat dichterbij te kijken en zag twee prachtige blauwe ogen naar me staren. Ze waren net zo blauw als die van mij.

"Als een oceaan zo diep," zei mijn vader altijd.

Wat me ook opviel was dat hij zijn tanden op een dreigende manier liet zien.

Toen realiseerde ik me dat hij dichterbij ons stond dan ik eerst dacht. Ik keek opzij en vond daar een andere draak. Deze zag er anders uit. Toen realiseerde ik me alles weer.

Het zwaard, de magie, het plan.

Het was alsof ik mezelf weer was. De roes die ik in mijn lichaam voelde werd rustiger en ik kon weer helder denken. Zonder aarzelen sprong ik op de rug van de draak naast me. Hij rende naar de uitgang van de grot en sprong eruit.

We doken naar beneden. Ik was vergeten dat de berg zo hoog was. We maakten veel snelheid en toen ik de grond dichterbij zag komen, raakte ik in paniek. Had ze haar verstand verloren?

"ELITAAAAAA!" gilte ik toen we op het punt stonden neer te storten.

Net op tijd draaide ze haar vleugels zodat we weer recht omhoog vlogen. Met de draken vlak achter ons begreep ik waarom we moesten versnellen.